

изяде, вълкътъ не бързалъ; само когато тя се обърнала, той започналъ да се смѣе недоброжелателно:

— Ха! ха! козичката на господинъ Сегенъ! И той облизалъ съ голѣмия си червенъ езикъ своитѣ подобни на праханови гъби устни.

Бланкета се почувствувала погубена... За мигъ, припомняйки си историята за старата Ренода, която се борила цѣла нощъ, за да бжде изядена на сутринята, тя си казала, че би било, може би, по-добре да се остави на вълка да я изяде веднага; после, промѣняйки решението си, застанала въ отбранително положение, съ наведена глава и насочени напредъ рога, като почтена коза на господинъ Сегенъ, каквато била... Не че се надѣвала да убие вълка, — козитѣ не убиватъ вълка, — но само за да види, дали и тя би могла да издържи толкова дълго време, като Ренода.

Тогава чудовището се приближило и рогата почнали да играятъ.

А! смѣла козичка, колко усърдно се борила тя! Повече отъ десетъ пжти тя принудила вълка да отстъпи, за да си поеме дъха. Презъ време на тия примирия отъ по една минута, лакомката откъсвала набърже още по нѣкое стрѣкче отъ своята обична тревица; после се възвръщала къмъ битката съ пълна уста... Това траяло цѣла нощъ. Отъ време на време козата на г-нъ Сегенъ поглеждала звездния хороводъ въ ясното небе и си казвала:

— Охъ! дано само издържа до зори...

Една следъ друга звездитѣ гаснѣли. Бланкета удвоила ударитѣ съ рогата си, вълкътъ — ударитѣ съ жбитѣ си... Бледъ отблѣсъкъ се появилъ на хоризонта... Пѣсенята на единъ прегракналъ пѣтелъ се разнесла отъ едно селско стопанство.

— Най-сетне! — казала горката козичка, която чакала само настѣпването на деня, за да умре. И тя се простнала на земята, въ хубавата си бѣла кожа, цѣла опръскана съ кръвъ...

Превелъ Ас. Младеновъ